

РЕШЕНИЕ

№ 7934

гр. София, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7206** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.268 ДОПК.

Делото е образувано по жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място] чрез управителя си П. Х., срещу Решение № ПИ - 13 /28.06.2021г., издадено от директора на ТД на НАП - С., на основание чл.266 - 267 ДОПК.

С жалбата се иска от съда да отмени Решение № ПИ-193 от 28.06.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърден изданието от М. Б. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 от ДОПК, изх. № С210022-159-0000084/10.06.2021 г. по описа на ТД на НАП С. като незаконосъобразно и неправилно и да задължи ТД на НАП С. да издаде разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 от ДОПК съобразно искането на дружеството, като разрешението обхване целия размер на получените от него средства по мярката „60/40" по ПМС № 151/03.07.2020г. за изплащане на трудови възнаграждения, така и за ЗОВ.

Според жалбоподателя, в чл.229 ДОПК не са визирани посочените от публичния изпълнител изисквания, мотивирали отказа да се предостави разрешението за неотложно плащане. Конкретно се позовава на изискванията по чл.229, ал.3 ДОПК, които счита, че са изпълнени. Излага и довод, че забавянето и неплащането на сумите, по искането за разрешение н, ще доведе до тежки стопански последици за длъжника, като основанието по чл.229, ал.3, т.2 ДОПК изрично предвиждало неизпълнение на задължения по трудови договори. Споделя доводът на публичния изпълнител, че

липсвало законово основание за несеквестируемост на средствата по мярка 60/40 по ПМС 151/03.07.2020г., но претендира, че целта на мярката е да се даде възможност за запазването на работни места и и същевременно му се даде възможност да плаща своите трудови възнаграждения. Макар и да липсва законово основание, което да урежда несеквестируемост на посочените средства, то не била налице забрана тези средства да се предоставяли на длъжника за погасяването на задължения за трудови възнаграждения. Претендира, че тези мотиви не били разгледани в решението на директора. Претендира, че в периода 05.01.2017г. до 12.08.2020г. поради блокирани сметки на дружеството не били платени трудови възнаграждения. Претендира, че поради рестрикциите, цели икономически сектори са в затруднено положение, процесното дружество също работело в такъв сектор.

Пред съда жалбоподателят е представляван от адв. Р., която поддържа жалбата изцяло, претендира основателността ѝ и присъждането на разноски.

Ответникът - директорът на ТД на НАП - С., се представлява от юрк. Ц., който оспори жалбата като неоснователна, в ход по същество и в писмени бележки претендира от съда да постанови отхвърлянето ѝ и присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Излага правни съображения за законосъобразност на постановения отказ, по арг. от 229, ал.3 ДОПК, доказателствената тежест била на молителя - да докаже, че плащанията са неотложни, длъжникът следвало да представи доказателства за всички разходи, свързани с основната му дейност, като изрично индивидуализира вида и размера им, което не се доказало. Нямамо логично обяснение, че причината за неплащането на дължими суми, свързани с основаната дейност, са блокираните банкови сметки, тъй като се установило, че дружеството генерирало обороти само на каса и е разполагало със средства извън запорираните суми. До момента били издадени 5 броя разрешения, за неотложни плащания, във връзка с които постъпили в бюджета 13 х.лв., но се забелязал дълъг период - от 05.01.2017г. до 12.08.2020 , в който нямамо подавани искания за разрешения, т.е. дружеството разполагало със средства. Подадените искания за разрешения касаели сумите по, които представлявали компенсация по мярка 60/40 с.за справяне с кризата, предизвикана от COVID 19, за които средства не било предвидено , че са несеквестируеми Изложени са доводи, че забрани, каквито претендирал жалбоподателя, касаели само целево финансиране, но процесните средства не били такива. Иска от съда да постанови отхвърлянето на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение,1 2-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

Оспореното съдебно решение, е издадено на основание чл.267, ал.2, т. 5 и т.6 ДОПК, а оспорването му пред съда е на основание чл.268 от същия кодекс.

Жалбата е от дата 02.12.2021г. а решението е връчено на 25.11.2020г. по електронен път.

По съществото на оспорването

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С160022-022-0044439/07.12.2016 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения по изпълнително дело №160165441/2016 г., е наложил обезпечителна

мярка запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на задълженото лице в [фирма] и [фирма], за сумата от 40 843,96 лв., няма данни за обжалване на ПНОМ.

На 19.05.2021 г. в ТД на НАП С. е постъпило Искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с вх. №1453-00-1451/ 19.05.2021 г. и вх. №С210022-000-0226978/20.05.2021 г. от [фирма]. Иска се да бъде разрешено извършването на неотложно плащане от суми, постъпили в банковата сметка на дружеството в [фирма], във връзка с изпълнение на задълженията му по трудови договори, както и задълженията му за задължителни осигурителни вноски.

Публичният изпълнител е изискал допълване на документите към искането дружеството, което с вх. №1453-00- 1533/27.05.2021 г. представило обратна ведомост за период от 01.01.2020 г. до 31.12.2020г., обратна ведомост за период от 01.01.2021 г. до 30.04.2021 г., справка за изплатени средства по ПМС №416/30.12.2020 г.

Публичният изпълнител е издал Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 от ДОПК с изх. №С210022-159-0000084/10.06.2021г. Отказът е мотивиран с установеното при проверка и анализ на преписката и на приложените документи към искането и извода, че не са налице основания за издаване на разрешение за неотложно плащане. Публичният изпълнител е посочил, към 2016 г. публичните задължения са били с размер 40 843,96 лв., а към момента на искането - 63 363,49 лв., издадени били 5 бр. разрешения за неотложни плащания, по които са постъпили в бюджета общо 13 000 лв., но същевременно дълг период от време от 05.01.2017 г. до 12.08.2020 г., нямало подавани искания за разрешения. Публичният изпълнител е заключил, че дружеството генерира обороти само на каса и е разполагало със средства, извън запорираните банкови сметки, които са достатъчни за извършване на исканите плащания.

С обжалваното по делото решение е оставена без уважение жалбата по административен ред срещу процесния Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания, на основание чл.229 от ДОПК с № С210022-[ЕГН]/10.06.2021г., издадено от гл. публичен изпълнител М. Б. в Дирекция "Събиране" при ТД на НАП - С..

За да постанови този резултат, ответникът е приел в решението, че отказът е обоснован и в съответствие с чл.229 ДОПК, отделно от това е изложил мотиви, които се поддържат пред съда и от юрк. Ц. относно приложението на чл.99 от Закона за държавния бюджет за 2021г.

В мотивите на решението е прието, че сумите по искането представляват компенсация по „мярката 60/40“, но към момента за средствата от националния бюджет, отпускани във връзка със справяне с кризата с COVID-19, не е предвидено законово изключение или временна защита и принудителното изпълнение върху тях е допустимо и законосъобразно. Обсъдено е, че „Мярката 60/40“ за запазване на заетостта за първи път е регламентирана с Постановление №55 на Министерски съвет от 30-.03.2020 г. за определяне на условията и реда за изплащане на компенсации на работодатели с цел запазване на заетостта на работниците и служителите при извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., или обявената с Решение №325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. извънредна епидемична обстановка на територията на Република България.

Органът е формирал извод, че сумите, отпускани от държавата за целева помощ по „мярката 60/40“ за запазване на заетостта, не са несеквестрируеми и съответно могат да бъдат използвани за принудително погасяване на публични държавни вземания. Този си извод е обосновал с разпоредбата на чл. 99, ал. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2021 г. (ЗДБРБ 2021 г.) целево предоставяните средства от държавния бюджет на нефинансовите предприятия за субсидии, компенсации и капиталови трансфери за възложени от държавата дейности и услуги не могат да се използват за обезпечения, а съгласно чл. 99, ал. 2 от ЗДБРБ 2021 г. не могат да се използват и за принудително погасяване на публични или частни държавни вземания, както и на вземания на трети лица. Аналогични разпоредби са налице и в чл. 96 от ЗДБРБ за 2020 г., в чл. 94 за 2019 г., в чл. 92 от ЗДБРБ за 2018 г. и в чл. 94 от ЗДБРБ за 2017 г.

Според мотивите на решението:

„Посочената забрана или защита на средства е относима обаче единствено спрямо целево предоставените от държавния бюджет средства на нефинансовите предприятия, които са за финансиране на възложени им от държавата дейности и услуги. В този смисъл, законодателят е ограничил кръга от бюджетни средства, които не могат да служат за обезпечения, като изрично е посочил, че такива са само тези, които се изплащат за възложени от държавата дейности и услуги.“ Също според органа: „Отпусканите средства по програми/проекти, включително и във връзка със справяне с кризата с COVID-19, са, както от бюджета на Европейския съюз (ЕС), така и от национално финансиране. Независимо от чий бюджет са средствата, дейностите, които се финансират по оперативните програми/проекти на ЕС, не са „възложени от държавата дейности и услуги“, поради което същите не попадат в предметния обхват на посочените разпоредби от ЗДБРБ.“

Изводите на директора по приложимото право са неправилни.

Без съмнение, исканото разрешение за неотложни плащания по реда на чл.229 ДОПК от дружеството-жалбоподател касае на първо място несеквестрируеми средства по чл.5, ал. 5 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците. – само Закон за мерките и действията

Тази разпоредба в редакцията ѝ към момента на искането, определя забрана за налагане на обезпечителни мерки и извършване на действия по принудително изпълнение по времето и до два месеца след отмяната на извънредната епидемична обстановка върху парични средства, представляващи плащания за работници и служители като компенсации въз основа на акт на Министерския съвет във връзка с преодоляване на настъпилите последици от COVID-19. Двете изречения на цитираната разпоредба определят забрана за налагане на обезпечения и принудително изпълнение върху такива средства, независимо от банковата сметка по която са постъпили, видно от посоченото в разпоредбата " включително постъпили по банковите им или други платежни сметки.“

В случая се касае именно за средства, представляващи компенсация на работници и служители по смисъла на първото изречение на разпоредбата, но са постъпили по сметка, различна от тази на работниците и служителите, за които са предназначени. Мярката по ПМС № 151 от 3.07.2020 г.- Мярка 60/40, представлява част от Програми и мерки, свързани със запазване на заетостта на работниците и служителите

С ПМС № 151 от 3.07.2020 г. са определени условията и реда за изплащане на компенсации на работодатели с цел запазване на заетостта на работниците и служителите при извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г, популярни като мярка 60/40. Компенсациите от страна на държавата са в размер 60 на сто от размера на осигурителния доход за август 2020 г. и от дължимите осигурителни вноски за сметка на работодателя на всеки работник или служител, за когото е приложен режимът и на когото ще бъде запазена заетостта за допълнителен период, равен на периода, за който се изплащат компенсациите. Работодателите са задължени да запазят заетостта на работниците и служителите, за които са получили компенсация, за допълнителен период, равен на периода, за който са изплатени компенсациите и да не прекратяват трудовите договори на работниците и служителите на основание чл. 328, ал, 1. т. 2, 3 и 4 от Кодекса на труда през периода, за който им се изплащат компенсации, в противен случай получените компенсации подлежат на възстановяване. Видно от издаденото указание от министъра на финансите на основание чл.15, ал.5 от Закона за счетоводството - УКАЗАНИЕ № УК-1 ОТ 2.03.2021 Г. ОТНОСНО ОТЧИТАНЕ НА ПРИХОДИ ОТ ДЪРЖАВНИ ПОМОЩИ ВЪВ ВРЪЗКА С ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ПАНДЕМИЯТА ОТ COVID-19, се касае за получена държавна помощ. При получаване на компенсацията от страна на държавата - 60 % от размера на осигурителния доход и от дължимите осигурителни вноски за сметка на работодателя за съответния месец се отчита като приходи от финансираня - от държавна помощ, а разходването на средствата се отчита по съответните сметки за възнаграждения на персонала.

Следователно, на първо място се касае до несеквестрируемост на процесните средства, отпуснати на дружеството по ПМС 151/2020г. за възнаграждения на работниците му, на основание чл.5, ал.5 от закона за мерките и средствата, за наети по трудово правоотношение лица, и второ, за разрешенията за плащане на трудови възнаграждения е приложима хипотезата по чл.229, , ал.3,т. 2 – като вид неотложни плащания, за които законодателят изрично предвижда, че могат да доведат до сериозни последици. Тази разпоредба изрично предвижда, че разрешението се дава при условие, че се касае неизпълнение по трудови договори и други подобни. В случая ще се касае и за неизпълнение по чл.2 от ПМС 151/2020г., ако не бъде дадено исканото разрешение.

Изложените доводи от публичния изпълнител в отказа и възприети от директора на ТД на НАП, касаещи издадени други разрешения и кумулиране на средства по каса, непогасяване на задължения, са неотнормисими в конкретния случай. Компенсациите по постановлението се предоставят за да бъдат ефективно получени от работниците и служителите чрез работодателите, за предоставянето им не е необходимо работодателят да няма публични задължения, както е предвидено по Закона за насърчаването на заетостта. Касае се за държавна помощ, която следва да бъде ефективно получена от лицата, на които е предназначена за да се постигне конкретната цел, съставляваща основание за отпускането ѝ. Изводите на органите по приходите за секвестрируемост на конкретната помощ, както и, че искането не попада в нито една от предвидените по чл.229,ал.3 ДОПК хипотези, противоречат на целта и логиката за отпускане на конкретната помощ - запазване на заетостта на работниците и служителите. Не е допустимо компенсациите по постановлението да се използват

за друго, а следователно и плащане на публични задължения, тъй като работодателите дължат възстановяването им. Противоречи на целта на закона чрез изпълнителните способности по ДОПК работодателите и в крайна сметка работниците и служителите им, да бъдат лишавани от отпуснати целево държавни помощи. В случая, съгласно чл.2 от ПМС 151/2020г., работодателите са задължени да изплатят получените компенсации на работниците и служителите, а в случай на неизпълнение на посоченото, съгласно чл.10, ал. 1 от същото постановление, възстановява в пълен размер изплатените средства на бюджета на държавното обществено осигуряване. В тази разпоредба е предвидено, че за спазване разпоредбите на постановлението следи именно Националната агенция за приходите съобразно своята компетентност.

Процесният отказ за издаване на разрешение по чл.229 ДОПК очевидно има за цел последващо изпълнение за публични задължения на дружеството-жалбоподател върху процесните суми, постъпили като плащане на основание ПМС 151/2020г.

Такова фактическо и правно положение би довело до абсурдната ситуация на възникване на задължение за дружеството-жалбоподател да възстанови средствата на основание чл.10 от ПМС 151/2020г. Това е така, тъй като погасяването на публични задължения с такива средства означава, че не са разходвани по чл.2 от същото постановление за изплащането им на работниците и служителите. Съответно работодателят, без да ги е получил ефективно и да е имал каквато и да е възможност да изпълни задължението си, ще бъде задължен да ги възстанови. Поради всичко изложено, органите на НАП не следва да препятстват спазването на задълженията на работодателите по чл.2 от ПМС 151/2020г.

От изложеното следва извод за основателност на жалбата изцяло, като съдът следва да отмени оспореното решение отказа на публичния изпълнител, като върне преписката на последния за ново произнасяне по искането и издаване на разрешение на основание чл.229, ал.3 ДОПК до размера на средствата, получени от дружеството-жалбоподател на основание ПМС 151/2020г.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане за разноски от адв. Р., съдът следва да се произнесе по него. От дружеството са заплатени 50 лв. за държавна такса, данни за разходи за адвокатско възнаграждение няма. На дружеството следва да се присъдят 50лв. за разноски.

На основание изложеното и чл.268 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-193 от 28.06.2021 г. на директора на ТД на НАП С., и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 от ДОПК, изх. № С210022-159-0000084/10.06.2021 г. по описа на ТД на НАП С.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като административната преписка на публичния изпълнител, който съгласно изложеното в мотивите на решението по тълкуването и приложението на закона, и след допълнителни проверки и събиране на доказателства по негова преценка, да издаде акт по чл.229, ал.3, т.2 ДОПК - разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания и само до размера на получените по банковата му сметка средства по мярката „60/40“

по ПМС № 151/03.07.2020г. за изплащане на трудови възнаграждения и за осигурителни вноски, по Искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с вх. №1453-00-1451/ 19.05.2021 г. и вх. №С210022-000-0226978/20.05.2021 г., подадено от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], в срок от 14 дни от получаването на съдебното решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите чрез ТД на НАП С., да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], сумата от 50 (петдесет) лева за разноски.

Решението е окончателно, преписи от същото да се връчат на директора на жалбоподателя и на директора на ТД на НАП, а връчването на решението на директора се счита и за връчването му на публичен изпълнител при същата дирекция, компетентен да издаде разрешението по чл.229, ал.3 ДОПК.

Съдия: